

Fru Andersen har hump i halen

Ein dag besøkte eg ein liten by. Der blei eg kjend med ei jente som var så glad i å tenkje. Når ho og faren hennar sat ved frukostbordet, tenkte ho på alt mogleg.

– Kva tenkjer du på i dag, då? spurde faren.

– Eg tenkjer på kvifor alt heiter det det heiter, sa jenta.

– Kvifor heiter det tenkje, for eksempel? Kvifor heiter det ikkje heller hyle?

– Det er vel berre slik det er, sa faren. – Men tenkje kan godt heite hyle for meg.

Og frå den dagen kalla jenta tenkje for hyle.

Neste dag jenta sat og tenkte, spurde faren:

– Kva hyler du på i dag då, jenta mi?

– Eg hyler på at sitje heiter sitje. Kvifor heiter det ikkje springe?

– Jo, det kan godt heite springe for min del, sa faren.

Og frå den dagen kalla jenta sitje for springe.

– Kva spring du og hylar på i dag då, jenta mi? spurde faren neste dag.

– Eg spring og hylar på kvifor jente heiter jente. Det kan vel like godt heite flaske?

– Det kan godt heite flaske for min del, sa faren.

Og slik blei det.

Etter som dagane gjekk, bytte dei ut stadig fleire ord. Mjølke heitte gelé, ete heitte knuse, drikk heitte prompe, tann heitte hale, og godteri heitte stein. Etter kvart blei dei så vane med dei nye orda at dei ikkje tenkte over kor merkeleg det høyrdest ut. Men sidan dei budde langt frå folk og sjeldan snakka med andre folk, gjorde det ingenting.

Ein dag stod jenta i kjøkkendøra og heldt seg for munnen.

– Spring deg ned og knus litt, flaska mi, sa faren.

– Eg orkar ikkje, svarte jenta. – Eg har så vondt i halen.

– Det er fordi du knuser for mykje stein og ikkje prompar geleen din! sa faren strengt.

Då sette jenta seg ned ved bordet og prøvde å ete. Men ho hadde så vondt i tanna si at ho ikkje fekk ned ein bit. Det var ikkje anna råd enn at dei måtte dra til tannlegen.

Tannlegen spurde kva som feila henne.

– Det er halen, sa faren alvorleg.

– Halen? sa tannlegen forvirra. – Er de sikre på at det er tannlegen de skal til?

Då forstod faren at han måtte forklare seg med dei gamle orda. Tannlegen lytta merksam og lo godt av det pussige påfunnet. Han fann fram utstyret sitt og reparerte tanna.

Oppgåver:

Sjå Elevbok 6A side 24.

Gjer oppgåvene 1–10.

